

i Dag hørt den ærede Forespørger male Situationen i meget mørke Farver, men jeg tror ikke, man skal tillægge denne Udpensling af de frygtelige Følger af Cirkulæret alt for stor Betydning, fordi vi her i dette Land har saa mange sociale Hjælpemidler, der sikkert vil blive bragt til Anvendelse i de Tilfælde, hvor man ved denne Inddragning af Arbejdsløshedsunderstøttelse bringer de arbejdsløse i vanskelige Forhold. Vi har ikke mindst Hjælpekassen, og jeg nærer ikke Spor af Tvivl om, at den Kommune, i hvis Styrelse den ærede Forespørger er et saa fremtrædende Medlem, gennem denne Hjælpekasse vil vide at læge de værste af de Saar, der muligvis maatte blive slaaet. (*En Stemme: Frederiksberg!*). For Frederiksbergs Vedkommende tror jeg, at det samme vil være Tilfældet. Jeg har nøje Føling med denne store Nabokommune, og jeg ved, at der i Frederiksberg Hjælpekasse vil gøre sig de Anskuelse gældende, at man ved Understøttelse i hvert enkelt Tilfælde vil strække sig saa vidt, som det kan anses forsvarligt under Hensyn til samtlige foreliggende Omstændigheder. Man vil ikke generelt give sig til at understøtte enhver, der tidligere har haft Arbejdsløshedsunderstøttelse, og hvem den nu bliver unddraget, det vil man ikke, og det vil man sikkert heller ikke i København, men man vil gøre det, at man efter Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde vil, hvis det er muligt, hjælpe de Folk, der uforskyldt er ude af Stand til at klare sig i Øjeblikket.

Jeg skal i øvrigt efter den højtærede Indenrigsministers Redegørelse, som forekommer mig særdeles vægtig, ikke komme ind paa alle Einzelheder, ogsaa under Hensyn til den ret fremrykkede Tid. Der er her i Dag fremsat to Paastande paa Overgang til Dagsordenen. Den første, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Stauning, frembyder visse Mærkeligheder. Den begynder med at udtale en Misbilligelse overfor den højtærede Indenrigsminister, hvorefter Dagsordenen opfordrer den samme Minister til at tage Spørgsmaalet op til fornyet Overvejelse. Nu troede jeg i min Naivitet, at det var et Dogme indenfor Socialdemokratiet, at naar en Minister havde faaet et Mistillidsvotum i det folkevalgte Ting, var der kun een Ting at gøre, det var at pakke sammen og gaa sin Vej. Jeg ser nu, der indføres en ny Praksis, idet man aabenbart udmærket godt kan tænke sig Muligheden af, at en Minister efter et Mistillidsvotum her i Tinget uanfægtet kan fortsætte. Det glæder mig at slaa dette fast, at man fra

Socialdemokratiets Side ikke nærer Betæneligheder ved Indførelse af en saadan ny Praksis — for det kan da ikke tænkes, at denne mærkværdige Kombination alene skyldes et Hensyn til at faa alle Partier i dette Ting, som ikke raat vil sluge selve Misbilligelsen, til at stemme for Dagsordenen i den foreliggende Form. (*Afbrydelse: Bl. a. Højre!*). For Højres Vedkommende maa jeg sige, jeg ikke tror, der er nogen Fare for, at vi skulde stemme for den, ikke mindst under Hensyn til den nye Praksis, man vil indføre; vi er konservative og nærer ingen Tilbøjelighed til at fravige de een Gang fastslaaede Sætninger. Derfor kan jeg ikke glæde den ærede Afbryder med, at vort Parti, kan støtte den af det ærede Medlem Hr. Stauning fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen, hvor tilløkkende man end har søgt at gøre den. Derimod kan vi støtte den af det ærede Medlem Hr. Lillelund fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen, og jeg skal opfordre mine Partifæller til ved Afstemningen at lade deres Stemme falde i Vægtskaalen for det ærede Medlem Hr. Lillelunds Forslag.

Dahlgaard: Angaaende den formelle Side af det Spørgsmaal, der i Dag er til Behandling her i Tinget, forekommer det mig, at Sagen ligger ganske klar. I Arbejdsløshedsloven af 22. December 1921 siges det, at Indenrigsministeren kan skønne over, hvornaar der foreligger ekstraordinær Arbejdsløshed, og han kan ligeledes skønne over, naar den ekstraordinære Arbejdsløshed maa anses for overstaaet; og naar der ingen ekstraordinær Arbejdsløshed findes som Helhed, kan Indenrigsministeren begrænse Fondens Virksomhed til enkelte Fag. Det er meget interessant at se, at i den Bekendtgørelse, Ministeren har udstedt, har Ministeren ogsaa fuldt og helt haft Øje for denne Affattelse af Loven, idet det, den højtærede Minister foretager sig gennem sin Bekendtgørelse, i Virkeligheden er dette: Først afskaffer han den ekstraordinære Arbejdsløshed som Helhed — det begynder Ministeren med at sige —, og derefter siger han i Bekendtgørelsens § 1, at der er ekstraordinær Arbejdsløshed i følgende Fag — og saa nævnes en Række Fag. Altsaa, Formaliteten har den højtærede Minister i fuldt Maal haft Opmærksomheden henvendt paa. Nu kan vi selvfølgelig ikke paa nogen Maade hindre den højtærede Minister i at skønne, saaledes som han har skønnet, ligesom vi overhovedet ikke kan hindre Ministeren i et urimeligt Skøn paa noget som helst Om-